

INLEIDING

Dit Verdrag is opgesteld ter uitvoering van artikel 76 van het Benelux-Unieverdrag, voor zover dit artikel betrekking heeft op de wederzijdse bijstand bij de toepassing van wettelijke en uitvoerende maatregelen op het gebied van de in-, uit- en doorvoer van goederen. Het regelt eveneens de toepassing van artikel 83 van het Unieverdrag, voor zover dit betrekking heeft op rechten en heffingen van niet fiscale aard, geheven bij in-, uit- of doorvoer. De uitvoering van het Verdrag is overgelaten aan het Comité van Ministers van Benelux, dat krachtens artikel 1 tot taak heeft de wettelijke bepalingen der drie landen, waarop het Verdrag van toepassing zal zijn, bij beschikking aan te wijzen.

Het ontwerp-Verdrag met gemeenschappelijke Memorie van toelichting werd begin 1959 ter advies voorgelegd aan de Interparlementaire Beneluxraad (zie doc. nr 17-1 van de Raad). Naar aanleiding van het door de Speciale Commissie van de Raad op 12 oktober 1959 uitgebrachte rapport (doc. nr 17-2), dienden de Regeringen op 16 februari 1960 een Memorie van Antwoord in, waarbij een herziene tekst van het ontwerp-Verdrag was gevoegd (doc. nr 17-3). Op 27 februari 1960 bracht de Raad een gunstig advies uit over deze herziene tekst, onder het voorbehoud dat de Regeringen de op 26 februari 1960 door de verslaggever gemaakte opmerkingen in overweging zouden nemen (doc. nr 17-4). Met deze opmerkingen is door de Regeringen rekening gehouden bij de opstelling van de eindtekst.

Het Verdrag is op 16 maart 1961 te 's-Gravenhage ondertekend.

In Nederland is de parlementaire goedkeuring — door middel van de stilzwijgende procedure — verkregen op 20 december 1963; de nederlandse en de franse tekst van het Verdrag zijn gepubliceerd in Tractatenblad 1961, 44. De Belgische goedkeuringswet van 18 januari 1965, alsmede de tweetalige tekst van het Verdrag, zijn verschenen in het Belgisch Staatsblad van 13 februari 1968. De Luxemburgse goedkeuringswet van 11 december 1967, alsmede de franse tekst van het Verdrag, zijn opgenomen in het Memorial A 1967, nr 81.

De bekrachtigingsoorkonden zijn bij het Secretariaat-Generaal van de Unie neergelegd : door Nederland op 6 februari 1964, door België op 31 maart 1965 en door Luxemburg op 25 januari 1968.

Het Verdrag is op 26 januari 1968 in werking getreden.

Op grond van artikel 7 van het Aanvullend Protocol, houdende bijzondere bepalingen op het stuk van de regeling van in-, uit- en doorvoer, gevoegd bij de Overeenkomst inzake administratieve en strafrechtelijke samenwerking op het gebied van de regelingen die verband houden met de verwezenlijking van de doelstellingen van de Benelux Economische Unie, waarvan de tekst op 29 januari 1968 door het Comité van Ministers bij Beschikking M (68) 5 is opgesteld, zal het onderhavige Verdrag zes maanden na de inwerkingtreding van genoemde Overeenkomst vervallen.

**Verdrag
tussen het Koninkrijk België,
het Groothertogdom Luxemburg en
het Koninkrijk der Nederlanden,
over de samenwerking inzake de regeling
van in-, uit- en doorvoer**

Zijne Majesteit de Koning der Belgen,

Hare Koninklijke Hoogheid de Groothertogin van Luxemburg,

Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden,

gelet op het Verdrag tot instelling van de Benelux Economische Unie, ondertekend te 's-Gravenhage op 3 februari 1958, in het bijzonder op de artikelen 3, 11, 76 en 83,

overwegende, dat Zij zich ingevolge artikel 76 van genoemd Verdrag verbonden hebben bij overeenkomst onder meer een regeling te treffen voor wederzijdse bijstand bij de toepassing van de wettelijke en uitvoerende bepalingen betreffende de in-, uit- en doorvoer van goederen, alsmede bij het voorkomen en het bestrijden van strafbare feiten,

overwegende, dat Zij zich ingevolge artikel 83 van genoemd Verdrag verbonden hebben bij overeenkomst onder meer een regeling te treffen voor wederzijdse bijstand bij alles wat betreft de heffing en de invordering van rechten en heffingen, als bedoeld in de artikelen 11 en 78 van genoemd Verdrag, alsmede bij het voorkomen en het bestrijden van strafbare feiten,

hebben besloten hiertoe een verdrag te sluiten en hebben als Hunne gevolmachtigden aangewezen :

Zijne Majesteit de Koning der Belgen :

Zijne Excellentie F. X. Baron van der Straten-Waillet, buitengewoon en gevolmachtigd Ambassadeur te 's-Gravenhage ;

Hare Koninklijke Hoogheid de Groothertogin van Luxemburg :

Zijne Excellentie de heer J. P. Kremer, buitengewoon en gevolmachtigd Ambassadeur te 's-Gravenhage ;

Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden :

Zijne Excellentie Mr. J. M. A. H. Luns, Minister van Buitenlandse Zaken,

die, na hun in goede en behoorlijke vorm bevonden volmachten te hebben overgelegd, de volgende bepalingen zijn overeengekomen :

HOOFDSTUK I

Het bestreken rechtsgebied

Artikel 1

1. Dit Verdrag heeft betrekking op de toepassing van de wettelijke bepalingen van de drie landen inzake de in-, uit- en doorvoer, voor zover deze bepalingen daartoe zijn aangewezen door het Comité van Ministers, bedoeld in artikel 15 van het Verdrag tot instelling van de Benelux Economische Unie, en hieronder genoemd het Comité van Ministers.

2. Het Comité van Ministers gaat tot de aanwijzing over, naarmate de verwezenlijking van de doeleinden, vervat in het Verdrag tot instelling van de Benelux Economische Unie, dit vordert.

HOOFDSTUK II

Documenten en controlemerken

Artikel 2

1. Elk document op het stuk van de in-, uit- of doorvoer, dat aan enige persoon is afgegeven of te zijnen behoeve is geldig gemaakt door een autoriteit van een van de drie landen, die volgens een mededeling van dat land aan de beide andere landen bevoegd is een dergelijk document af te geven of geldig te

maken, wordt in die andere landen beschouwd door de bevoegde nationale autoriteit aan die persoon te zijn afgegeven of te zijnen behoeve te zijn geldig gemaakt onder de voorwaarden, die aan het gebruik van het document zijn verbonden.

2. Elk ander document, dat in een van de landen op grond van de daar geldende wettelijke bepalingen de in-, uit- of doorvoer toestaat, wordt in de andere landen geacht op grond van hun overeenkomstige wettelijke bepalingen de in-, uit- of doorvoer toe te staan.

Artikel 3

De verklaringen, welke op de documenten, bedoeld in artikel 2, zijn gesteld door de ambtenaren of beambten van het ene land, die belast zijn met het toezicht op het gebruik van deze documenten, hebben in de andere landen dezelfde waarde als waren zij gesteld door ambtenaren of beambten van die landen.

Artikel 4

De controlemerken (lakken, loden, zegels, stempels, pons- of slagmerken, enz.), aangebracht op een document, op enig goed of op een vervoermiddel door de ambtenaren of beambten van het ene land, worden in de andere landen beschouwd als gelijkwaardig aan de merken aangebracht door ambtenaren of beambten van die landen.

HOOFDSTUK III

Administratieve samenwerking

Artikel 5

1. De autoriteiten, die daartoe in elk land door de bevoegde ministers zijn aangewezen, doen, elk binnen de grenzen van haar bevoegdheden, uit eigen beweging of op verzoek, elkaar mededeling van alle gegevens, welke betrekking hebben op de toepassing van de in artikel 1 bedoelde wettelijke bepalingen.

2. Ter verkrijging van de gegevens, waarop het verzoek van de aangewezen autoriteiten van het ene land betrekking heeft, mogen de door het andere land aangewezen autoriteiten ambtelijke onderzoeken doen instellen. Hierbij kan gebruik worden gemaakt van de bevoegdheden, welke in overeenkomstige gevallen op grond van de eigen wettelijke bepalingen bestaan.

3. De op de voet van het eerste lid verkregen gegevens mogen slechts worden benut met het oog op de toepassing van de in artikel 1 bedoelde wettelijke bepalingen en mogen door de autoriteit, die ze heeft ontvangen, worden medegedeeld aan hen, voor wie het noodzakelijk is de gegevens voor dat doel te gebruiken. Aan anderen mogen zij slechts worden medegedeeld, indien de autoriteit, die de gegevens heeft verstrekt, daartoe uitdrukkelijk toestemming heeft gegeven en voor zover de wetgeving van het land van de autoriteit, die gegevens heeft ontvangen, zich niet tegen het verstrekken van een dergelijke mededeling verzet.

HOOFDSTUK IV

Strafbare feiten

Artikel 6

1. In elk van de landen zijn de aldaar geldende wettelijke bepalingen inzake de in-, uit- of doorvoer mede van toepassing, indien de feiten zijn gepleegd op het grondgebied van de andere landen. Die wettelijke bepalingen zijn niet slechts van toepassing op de in-, uit- of doorvoer over de grens van het betrokken land, maar eveneens op de in-, uit- of doorvoer over de grens van een der andere landen met een derde land. Onverminderd de afwijkingen van dit Verdrag, worden onder de wettelijke bepalingen van elk van de landen, die op de feiten van toepassing zijn, mede begrepen de in het land geldende bepalingen inzake de strafrechtelijke bejegening.

2. Inzake de overtredingen van de in het eerste lid bedoelde wettelijke bepalingen zijn de hoofdstukken V, VI en VII van dit Verdrag van toepassing.

HOOFDSTUK V

Vervolging en berechting

Artikel 7

1. De vervolging van de strafbare feiten geschiedt in het land, waar zij zijn begaan. Indien het strafbare feit een in meer dan één land voortgezet delict oplevert, wordt het feit beschouwd te zijn begaan in het land, waar het delict is aangevangen.
2. Indien evenwel het strafbaar feit is geconstateerd in een ander land dan bedoeld in het eerste lid, en indien de verdachte aldaar verblijf houdt, kan de bevoegde autoriteit van dat land de zaak in behandeling nemen en zij kan de vervolging voortzetten, tenzij de bevoegde autoriteit van het in het eerste lid bedoelde land binnen veertien dagen na ontvangst van het bericht, dat haar ter zake zal worden gegeven, verzoekt haar de zaak over te dragen.

Artikel 8

1. Indien de bevoegdheid tot vervolging overeenkomstig artikel 7 niet met zekerheid kan worden bepaald, vindt de vervolging plaats in het land waar de verdachte verblijf houdt of waar hij zijn laatstbekende verblijfplaats heeft gehad.
2. Bij gebreke van enige omstandigheid, welke de bevoegdheid tot vervolgen bepaalt, berust die bevoegdheid bij het land, waar de overtreding is geconstateerd.
3. Het land, waar de vervolging is aangevangen, blijft bevoegd, ook indien het land, waar de overtreding is begaan, of het land, waar de verdachte verblijft houdt of heeft gehouden, alsnog bekend wordt.

Artikel 9

Voor zover artikel 7, tweede lid, niet van toepassing is, kan op verzoek van de vervolgende autoriteit van het land, waar volgens de bepaling van artikel 7, eerste lid, de vervolging zal plaatsvinden, de vervolging ook geschieden in het land, waar de verdachte verblijf houdt.

Artikel 10

Bij deelneming van meer dan één persoon aan hetzelfde strafbare feit, brengt de bevoegdheid tot vervolging ten aanzien van een hunner mede de bevoegdheid ten aanzien van de anderen.

Artikel 11

Een veroordeling wegens een strafbaar feit, uitgesproken in het ene land, heeft, met betrekking tot recidive, in de andere landen dezelfde strafrechtelijke gevolgen als ware zij in die landen uitgesproken.

Artikel 12

1. De processen-verbaal, waarin een strafbaar feit is gerela-teerd, opgemaakt door ambtenaren of beambten van het ene land in de vorm en volgens de eisen, door de wettelijke bepalingen van hun land bepaald, hebben in de andere landen dezelfde bewijskracht als waren het processen-verbaal, die rechtsgeldig zijn opgemaakt door ambtenaren of beambten van die landen. Wanneer echter in een land de processen-verbaal moeten worden opgemaakt door een bepaald aantal ambtenaren of beambten, hebben de processen-verbaal opgemaakt in de andere landen in dat land slechts bewijskracht, indien zij zijn opgemaakt door tenminste hetzelfde aantal ambtenaren of beambten.
2. Evenzo hebben alle andere ambtshandelingen, die in het ene land overeenkomstig de daar geldende wettelijke bepalingen zijn verricht ter zake van de vervolging van strafbare feiten en het bijeenbrengen van bewijsmiddelen, in de andere landen dezelfde kracht als waren zij aldaar, volgens de wettelijke bepalingen van die landen, door de wettelijk bevoegde autoriteiten verricht.
3. De in de voorgaande leden bedoelde processen-verbaal en ambtshandelingen hebben in het bijzonder tot gevolg, dat in de andere landen de verjaring van het recht tot vervolging wordt gestuit, indien in het betrokken land aan overeenkomstige daden dergelijk gevolg is verbonden.

HOOFDSTUK VI

De wederzijdse bijstand ter zake van strafbare feiten

Artikel 13

De ambtenaren of beampten van het ene land, bevoegd tot opsporing van strafbare feiten, kunnen in een ander land, onder goedvinden van de bevoegde ambtenaren of beampten van dat land, met deze samenwerken bij het verrichten van hun ambtshandelingen bij het opsporen en het constateren van dergelijke feiten ; onder deze voorwaarden treden zij op met dezelfde bevoegdheden en met dezelfde gevolgen als de ambtenaren of beampten, aan wie zij bijstand verlenen.

Artikel 14

1. De ambtenaren of beampten, bevoegd tot opsporing van strafbare feiten, die in hun land een achtervolging zijn begonnen onder zodanige omstandigheden, dat zij wettelijk bevoegd waren de gevluchte persoon staande te houden, te visiteren en eventueel te arresteren of de goederen en de vervoermiddelen te visiteren en eventueel in beslag te nemen, zijn gerechtigd om zich, bij de achtervolging van de gevluchte persoon, de goederen of het vervoermiddel op het grondgebied van een ander land te begeven en aldaar, indien de achtervolging niet is onderbroken, binnen de grenzen van de wettelijke bepalingen van dat land, hun taak te volbrengen, zoals zij die in eigen land zouden hebben volbracht, met dien verstande dat zij niet tot arresteren kunnen overgaan. Zij kunnen niettemin de gevluchte persoon zonder verwijl overbrengen naar de vertegenwoordigers van het openbaar gezag om zijn identiteit te doen vaststellen, indien hij die niet kan of wil aantonen.

2. Behoudens in het geval, waarin hun verrichtingen geen uitsel gedogen, moeten de achtervolgende ambtenaren of beampten de medewerking inroepen van bevoegde ambtenaren of beampten van het land, op welks grondgebied zij zich hebben begeven.

3. De inbeslaggenomen goederen en vervoermiddelen worden afgegeven aan de ambtenaren of beambten van het land, alwaar de inbeslagneming heeft plaats gehad, ten einde te worden bewaard totdat over de bestemming van die zaken zal zijn beslist.

Artikel 15

1. De landen verlenen elkaar wederzijds bijstand ter voorkoming en bestrijding van strafbare feiten.
2. De bevoegde ministers van elk land wijzen aan, welke van de ingevolge het nationale recht bevoegde autoriteiten zullen optreden als de bevoegde autoriteiten onderscheidenlijk voor elk van de artikelen van dit hoofdstuk.

Artikel 16

1. De bevoegde autoriteiten van elk land verschaffen elkaar, uit eigen beweging of op verzoek, alle gegevens betreffende te verwachten of reeds gebleken feiten of omstandigheden, welke het vermoeden wekken dat strafbare feiten zullen worden of zijn begaan.
2. Op de mededeling aan derden is de bepaling van artikel 5, derde lid, laatste volzin, van toepassing.

Artikel 17

1. Op rechtstreeks verzoek van de bevoegde autoriteiten van het ene land mogen die van het andere land :
 - a) ambtelijke onderzoeken doen instellen en in het bijzonder personen, gezocht in verband met het plegen van strafbare feiten, alsmede getuigen of deskundigen doen horen ;
 - b) goederen of vervoermiddelen, welke in het verzoekende land voor verbeurdverklaring vatbaar zijn, in beslag doen nemen, zulks onder verantwoordelijkheid van de verzoekende autoriteiten ;

c) aan verdachten of veroordeelden zowel gerechtelijke stukken als rechterlijke en administratieve beslissingen doen uitreiken of betekenen.

2. Deze ambtshandelingen zullen worden verricht met inachtneming van de wettelijke bepalingen van het aangezochte land door tussenkomst van ambtenaren of beambten, die bevoegd zijn om op te treden in geval van een overeenkomstig strafbaar feit begaan op het grondgebied van dat land.

3. Indien aan het verzoek geen gevolg wordt gegeven, doen de bevoegde autoriteiten van het aangezochte land, onder opgave van redenen, onverwijld schriftelijk mededeling aan die van het verzoekende land.

Artikel 18

1. De ambtenaren of beambten van het ene land, bevoegd tot opsporing van strafbare feiten, kunnen, mits naar behoren gemachtigd door de bevoegde autoriteiten van hun land, met instemming van de bevoegde autoriteiten van het andere land, op de kantoren van de administratie van een ander land gegevens putten uit de geschriften, registers en andere documenten.

2. De verzoekende ambtenaren of beambten kunnen afschrift nemen van de documenten en in hun processen-verbaal, rapporten of getuigenverklaringen, alsook bij procedures en vervolgingen in rechte, zich beroepen op de verkregen gegevens en de geraadpleegde documenten.

Artikel 19

De ambtenaren of beambten van het ene land mogen, mits naar behoren gemachtigd door de dienst waartoe zij behoren, voor de gerechtelijke instanties van een ander land, belast met de vervolging of berechting van een strafbaar feit, getuigenis afleggen met betrekking tot hetgeen zij in de uitoefening van hun functie hebben waargenomen.

Artikel 20

Een gerechtelijke veroordeling ter zake van een strafbaar feit voor tenuitvoerlegging vatbaar in het land waar de veroordeling is uitgesproken, kan nadat in een ander land het exequatur is verkregen, voor de geldboeten, de kosten en de verbeurdverklaring worden ten uitvoer gelegd op goederen, welke de veroordeelde aldaar bezit, een en ander op de wijze voorgescreven bij de wettelijke bepalingen van dat land. Ten einde een dergelijke tenuitvoerlegging te bewerkstelligen, wendt de autoriteit, die in het eerstbedoelde land met de tenuitvoerlegging van de veroordeling is belast, zich rechtstreeks tot de bevoegde autoriteit van het andere land onder overlegging van een expeditie van de rechterlijke beslissing.

Artikel 21

1. De opbrengst van de boeten en van de verbeurdverklaringen, welke is verkregen in een ander land dan dat, aan hetwelk volgens de artikelen 7 en 8 het initiatief tot vervolging toekomt, wordt uitgekeerd aan laatstbedoeld land, onder verrekening van de gemaakte kosten. Hetzelfde geldt voor de geldsbedragen en goederen, die bij wege van transactie aan het andere land zijn vervallen.

2. Op verzoek van het land, aan hetwelk volgens de artikelen 7 en 8 het initiatief tot vervolging toekomt, worden de goederen en vervoermiddelen, welke zijn inbeslaggenomen op de voet van artikel 14 of welke bij rechterlijke uitspraak of krachtens de wet zijn verbeurdverklaard of aan het land zijn vervallen, door de administratie, die ze onder haar beheer heeft, overgedragen aan evenbedoeld land, hetwelk ze desgewenst naar eigen grondgebied kan overbrengen.

HOOFDSTUK VII

Algemene bepalingen

Artikel 22

1. De ambtenaren of beampten van het ene land genieten, indien zij onder de werking van dit Verdrag hun taak in een ander

land vervullen, aldaar de bescherming en de bijstand, welke de wettelijke bepalingen van dat land toekennen aan zijn overeenkomstige ambtenaren of beampten. Met betrekking tot strafbare feiten, welke ten aanzien van hen zouden worden begaan of welke zij zelf zouden begaan, staan zij gelijk met laatstbedoelde ambtenaren of beampten.

2. Bij het vervullen van hun taak kunnen zij hun uniform of een uiterlijk waarneembaar onderscheidingsteken, zomede hun dienstwapens dragen. Zij moeten te allen tijde hun ambtelijke kwaliteit kunnen aantonen door middel van een legitimatiebewijs.

3. Zij zijn gerechtigd in geval van noodzaak de dwangmiddelen en verdedigingsmiddelen aan te wenden, welke de overeenkomstige ambtenaren of beampten van het land, waar zij hun taak vervullen, rechtens zouden kunnen gebruiken.

Artikel 23

Motorrijtuigen, rijwielen en andere vervoermiddelen, welke de in het voorgaande artikel bedoelde ambtenaren of beampten voor hun dienst in een ander land gebruiken, zijn vrij van belastingen en andere heffingen, welke uit hoofde van het gebruik van het vervoermiddel zouden zijn verschuldigd.

Artikel 24

De kosten, welke door een land of door zijn ambtenaren of beampten zijn gemaakt ter voldoening aan een verzoek of een vordering van een ander land, worden vergoed tegen overlegging van de bewijsstukken en op de wijze, in gemeen overleg, door de bevoegde ministers te bepalen.

HOOFDSTUK VIII

Mogelijkheid van schorsing in de toepassing van het Verdrag

Artikel 25

1. Het Comité van Ministers kan de toepassing van het Verdrag op de krachtens artikel 1 aangewezen wettelijke bepalingen

gen, in een daarbij te bepalen omvang, schorsen tot een later door het Comité vast te stellen tijdstip. De schorsing kan, in het bijzonder, betrekking hebben op het geheel of een gedeelte van het Verdrag, het geheel of een gedeelte van de wettelijke bepalingen betreffende of beperkt blijven tot bepaalde goederen. De tijdstippen van het einde van de schorsing kunnen verschillend worden vastgesteld naar gelang van de onderwerpen waarop deze betrekking heeft.

2. De schorsingen mogen niet tot gevolg hebben dat de verwezenlijking van de doeleinden, vervat in het Verdrag tot instelling van de Benelux Economische Unie, wordt belemmerd.

3. Het Comité van Ministers gaat niet tot schorsing over dan na advies van de Raadgevende Interparlementaire Raad, tenzij het om redenen van spoed niet mogelijk is dit advies in te winnen of tijdig te verkrijgen. In zodanig geval brengt het Comité op korte termijn verslag uit aan de Raad, zowel betreffende de genomen maatregelen als ten aanzien van de omstandigheden, welke hiertoe hebben geleid.

4. Het derde lid is niet van toepassing op schorsingen, welke strekken tot het opschorten van de toepassing van het Verdrag op gelijktijdig krachtens artikel 1 aangewezen wettelijke bepalingen, dan wel een gevolg zijn van maatregelen of beschikkingen, genomen krachtens de artikelen 14 en 66 van het Verdrag tot instelling van de Benelux Economische Unie.

HOOFDSTUK IX

Slotbepalingen

Artikel 26

Dit Verdrag vindt slechts toepassing op het grondgebied der Hoge Verdragsluitende Partijen in Europa.

Artikel 27

1. Dit Verdrag zal worden bekrachtigd en de akten van bekrachtiging zullen bij het Secretariaat-Generaal van de Benelux Economische Unie worden nedergelegd.

2. Het Verdrag zal in werking treden op de dag volgend op de nederlegging van de derde akte van bekrachtiging.*)

3. Het Verdrag eindigt te zelfder tijd als het Verdrag tot instelling van de Benelux Economische Unie.

TEN BLIJKE WAARVAN de Gevolmachtigden dit Verdrag hebben ondertekend en voorzien van hun zegel.

GEDAAN te 's-Gravenhage, de 16de maart 1961, in drievoud, in de Nederlandse en de Franse taal, zijnde beide teksten gelijkelijk authentiek.

Voor het Koninkrijk België :

(w.g.) VAN DER STRATEN

Voor het Groothertogdom Luxemburg :

(w.g.) J. KREMER

Voor het Koninkrijk der Nederlanden :

(w.g.) J. LUNS

Neerlegging van de bekrachtigingsoorkonden :

België : 31 maart 1965

Luxemburg : 25 januari 1968

Nederland : 6 februari 1964.

*) Overeenkomstig artikel 27, lid 2, is het Verdrag in werking getreden op 26 januari 1968.

Gemeenschappelijke memorie van toelichting *)

PREAMBULE

1. Door artikel 3 van het Verdrag tot instelling van de Benelux Economische Unie wordt — behoudens het bepaalde in de Overgangsovereenkomst — het goederenverkeer tussen Nederland, België en het Groot-hertogdom Luxemburg van alle heffingen en restricties vrijgesteld.

Aldus zal het mogelijk zijn de goederen, welke uit een derde land in een van de Beneluxlanden zijn binnengebracht, van daaruit onbelemmerd naar het grondgebied van de partnerlanden over te brengen. Evenzo zal het mogelijk zijn de produkten uit een Beneluxland ongehinderd naar een partnerland te vervoeren en van daaruit naar een derde land uit te voeren.

2. Bij deze toestand moet inzake de in-, uit- en doorvoer een gemeenschappelijk regiem worden gevoerd en moet het toezicht op de naleving van de desbetreffende voorschriften eveneens een gemeenschappelijke aangelegenheid zijn. Bovendien moet er naar worden gestreefd voor het goederenverkeer zodanige voorwaarden te scheppen dat het Beneluxgebied als een eenheid met een gezamenlijke buitengrens fungeert.

Dit betekent dat het onverschillig moet zijn of de invoer of uitvoer ten aanzien van een derde land plaatsvindt rechtstreeks door overschrijding van de grens, die het exporterend of importerend Beneluxland met derde landen heeft, dan wel door overschrijding van de grens, die het exporterend Beneluxland met derde landen heeft, dan wel door overschrijding van de buitengrens van een van de andere Beneluxlanden.

Daarom is het nodig dat aan de documenten, die met het oog op in-, uit- en doorvoer in de onderscheiden landen zijn vereist, gelijke kracht wordt toegekend.

Onregelmatige in-, uit- en doorvoer over de grens van een Beneluxland met een derde land kan evengoed schade berokkenen aan de

*) De tekst van deze gemeenschappelijke toelichting der Regeringen is gepubliceerd in document nr 27-1 van de Interparlementaire Beneluxraad. Duidelijkheidshalve zijn hierin een aantal, *cursief gedrukte*, passages ingelast uit :

- het Verslag van de Speciale Commissie van de Raad, doc. 27-2 (afgekort « Spec. Comm. »);
- de Memorie van Antwoord van de Regeringen, doc. 27-3 (afgekort « M.v.A. »);
- de Handelingen van 26 februari 1960, doc. nr 19 (afgekort « Hand. »).

belangen van de partnerlanden als aan die van het land waar het strafbare feit geschiedt. In dit verband is het gewenst dat de nationale wetgeving van elk land toepasselijk wordt gemaakt op de strafbare feiten, welke zijn begaan op het grondgebied van de andere landen of aan de grenzen van die landen met een derde land, en dat tevens wordt bepaald welke van de drie landen voor de vervolging bevoegd is.

Tenslotte vereist de geschetste toestand een ver doorgedreven samenwerking tussen de partnerlanden, zowel op administratief gebied als ter voorkoming en bestrijding van strafbare feiten.

3. Voor al deze onderwerpen is een regeling voorzien in het ontwerp-verdrag.

Overeenkomstige onderwerpen komen voor in het Beneluxverdrag van 5 september 1952 nopens de samenwerking op het stuk van douanen en accijnzen. Laatstgenoemd Verdrag werd dan ook zoveel mogelijk als voorbeeld gebruikt.

4. Het ontwerp regelt de toepassing van artikel 76 van het Unieverdrag voor zover dit artikel betrekking heeft op de in-, uit- en doorvoer van goederen. Wat de daarmee verband houdende betalingen betreft, valt op te merken dat het ontwerp hiervoor geen regeling voorziet om volgende redenen : enerzijds valt te voorzien dat de coördinatie op betalingsgebied niet even vlug zal kunnen doorgevoerd worden als zulks het geval is op het gebied van de in-, uit- en doorvoer van goederen ; anderzijds zijn de betalingsregelingen van dusdanige aard dat het nodig zijn zal bepalingen op te stellen die verschillen van deze opgenomen in bijgaand ontwerp. Deze bepalingen zouden dan ook beter onderwerp van een afzonderlijke conventie kunnen uitmaken.

Het ontwerp regelt eveneens de toepassing van artikel 83 van het Unieverdrag voor zover dit betrekking heeft op rechten en heffingen van niet-fiskale aard, geheven ter gelegenheid van de in- uit- of doorvoer (zoals vergunningsrechten). De heffing en invordering zelf werden evenwel buiten beschouwing gelaten aangezien hieraan bijzondere aspecten verbonden zijn en de administratieve samenwerking toch op voldoende wijze kan plaatsvinden zonder dat het probleem der heffing en invordering geregeld is.

HOOFDSTUK I

Het bestreken rechtsgebied

Artikel 1

5. Het ontwerp neemt als uitgangspunt de toestand, waarin de Economische Unie reeds in zoverre verwezenlijkt is, dat restricties op het stuk van in-, uit- en doorvoer tussen de landen onderling niet meer bestaan.

Onder de wettelijke bepalingen op het stuk van in-, uit- en doorvoer vallen niet slechts de regelingen met betrekking tot de toepassing van restrictieve maatregelen op economisch gebied, maar ook die met betrekking tot verscheidene andere onderwerpen, bv. de gezondheidszorg voor mens en dier.

Het is onmogelijk gebleken al die uiteenlopende regelingen in het ontwerp-verdrag samen te vatten in een omschrijving van het rechtsgebied.

Ook komt het niet passend voor in het ontwerp een opsomming te geven van al de wettelijke bepalingen, waarop het betrekking heeft. In een dergelijk geval zou elke wijziging van of toevoeging aan die opsomming een wijziging van het Verdrag noodzakelijk maken.

Daarom wordt aan het Comité van Ministers de bevoegdheid gegeven om de wettelijke bepalingen aan te wijzen waarop het Verdrag toepasselijk zal zijn. Deze aanwijzingen zullen dienen te geschieden naarmate de verwezenlijking van de doeleinden van het Unieverdrag dit vereist.

Om bindend te zijn voor de staatsburgers, moeten de beslissingen van het Comité van Ministers worden bekendgemaakt in het Staatsblad of Tractatenblad van elk Beneluxland.

(zie ook de Toelichting bij artikel 25).

HOOFDSTUK II

Documenten en controlemerken

Artikel 2

6. Bij een gemeenschappelijk regiem moeten allereerst de voorwaarden voor de in-, uit- en doorvoer in de samenwerkende landen

gelijk zijn. Het mag geen verschil maken of de in-, uit- of doorvoer via de grenzen van het eigen land tot stand komt of via de grenzen van een van de andere landen. De documenten die bij de grensoverschijding moeten worden overgelegd, zullen dan ook gelijke kracht moeten hebben, ongeacht in welke van de drie landen zij zijn afgegeven en ongeacht in welke van de drie landen zij worden gebruikt ; m.a.w. de in de onderscheidene landen geldige documenten moeten met elkaar worden gelijkgesteld.

Artikel 1, § 1, van het Verdrag op het stuk van douanen en van accijnzen regelt een gelijksoortig principe.

7. Op te merken valt, dat voor de regeling van de assimilatie van de documenten in beginsel twee systemen mogelijk zijn :

- men verleent aan de documenten van land A in land B dezelfde kracht *als zij in land A hebben* ;
- men verleent aan de documenten van land A in land B dezelfde kracht *als dergelijke documenten in land B hebben*.

8. Bij het eerstgenoemde systeem is aldus beslissend de kracht, die het document in land A heeft. Is het onbevoegd afgegeven of strookt de inhoud niet met de wetgeving van land A, dan wordt daardoor de kracht die het document in land B heeft, aangetast. De wetgeving van land B speelt hierbij geen rol ; al kent die wetgeving dergelijke documenten helemaal niet, al bevat het document bepalingen, die in land B niet zouden kunnen worden gesteld, al eist land B een andersoortig document, het doet alles niet ter zake ; is het document in land A geldig, dan geldt het ook in land B. Bij dit systeem blijft het document dus steeds een document van land A ; land B moet niet slechts het document, maar de gehele wetgeving waarop het in land A berust, accepteren en toepassen.

Het bezwaar van dit systeem is, dat de autoriteiten van land B gedwongen zijn die gehele wetgeving van land A te kennen. De uitdrukking « gehele wetgeving » betekent hier niet alleen de letterlijke teksten der in-, uit- en doorvoerwetgeving, maar ook de interpretatie daarvan zoals die in de jurisprudentie, mede op grond van algemene beginselen ontleend aan andere wetten, is neergelegd. Dit systeem legt niet alleen op de uitvoerende en rechtsprekende autoriteiten van land B een moeilijke taak, maar heeft bovendien het gevolg, dat de invoer in, de uitvoer uit en de doorvoer door land B door een verschillende wetgeving wordt beheerst, naar gelang van een document van land B of van land A gebruik wordt gemaakt.

9. Bij het tweede systeem ligt het juist omgekeerd. Hierbij accepteert land B alléén het document en beschouwt dit verder als op de eigen wetgeving van land B berustend.

Dit vereist uiteraard, dat bij de toepassing van de wetgevingen in de onderscheiden landen ook de bestuursvoering grotendeels gelijkvormig zal zijn ; de wetgevingen moeten dat mogelijk maken.

Het voordeel van dit systeem is echter, dat men bij toepassing hiervan niet behoeft te onderzoeken of het document in het land A geldig is of niet. De bezwaren die aan eerstgenoemd systeem zijn verbonden worden aldus vermeden.

Met het oog hierop is in het ontwerp-verdrag, zoals uit de redactie van artikel 2, eerste lid, blijkt, het tweede systeem gevolgd.

10. Bedacht dient intussen, dat voor de economische in-, uit- of doorvoer niet steeds het overleggen van bepaalde door een administratie afgegeven documenten vereist is. Voor een aantal produkten is met name volgens de Nederlandse wetgeving het in-, uit- of doorvoeren vrijgelaten op voorwaarde, dat kennis wordt gegeven door middel van z.g. « melding » ; de « melding » is een document dat door de betrokkene zelf wordt ingevuld en dat niet door enige autoriteit wordt afgegeven of gewaarmerkt. Het is dan ook niet voldoende de door enige administratie afgegeven documenten te assimileren, maar ook zal wederzijds gelijke kracht moeten worden toegekend aan andere bescheiden betreffende de in-, uit- of doorvoer.

Artikel 2, tweede lid, regelt deze kwestie.

Zoals reeds onder punt 9 is uiteengezet, is het noodzakelijk dat bij de toepassing van de wetgeving de bestuursvoering grotendeels gelijkvormig zal zijn. Dit brengt met zich dat niet voor dezelfde produkten in het ene land met een « melding » kan worden volstaan, terwijl in het andere land een door de administratie afgegeven document vereist is.

M.v.A. : De Regeringen zien geen tegenstrijdigheid tussen de Toelichting (punt 10) en de tekst van artikel 2, tweede lid. Naar hun mening heeft deze tekst niet tot effect, dat een produkt, voor de invoer waarvan in land A een « vergunning », doch in land B een « bewijs van melding » wordt vereist, in land A zou kunnen worden ingevoerd op grond van laatstbedoeld document. Terwijl het eerste lid van dit artikel handelt over de onderlinge gelijkwaardigheid van documenten op het stuk van de in-, uit- of doorvoer, welke in de onderscheidene landen van overheidswege zijn afgegeven of geldig gemaakt, heeft het tweede lid betrekking op de onderlinge gelijk-

waardigheid van « andere » documenten, welke in de onderscheidene landen de in-, uit- of doorvoer toestaan. Dat ook in het tweede lid geenszins wordt beoogd zodanig « ander » document uit land B in land A gelijkwaardig te maken aan een in dat land door de overheid afgegeven of geldig gemaakt document, moge daaruit blijken, dat dit lid uitsluitend spreekt van documenten, welke op « overeenkomstige wettelijke bepalingen » berusten. De term « overeenkomstig » brengt tot uitdrukking, dat die wettelijke bepalingen niet alleen dezelfde handeling (in-, uit- of doorvoer) met betrekking tot hetzelfde produkt moeten betreffen, doch tevens een overeenkomstige strekking moeten hebben voor wat betreft het regime, waaraan zij bedoelde handeling onderwerpen.

Artikelen 3 en 4

11. De overige artikelen van Hoofdstuk II zijn mutatis mutandis gelijk aan de artikelen 1, § 2, en 2 van het Verdrag op het stuk van douanen en van accijnzen. Zij behoeven geen toelichting.

HOOFDSTUK III

Administratieve samenwerking

Artikel 5

12. Een gemeenschappelijk regiem inzake de regeling van in-, uit- en doorvoer vereist een aanhoudende administratieve samenwerking tussen de belanghebbende autoriteiten van de partnerlanden. Die samenwerking geschiedt door het uitwisselen van gegevens, zowel van algemene aard (bv. het beheer van gemeenschappelijke contingenten) als met betrekking tot een bepaald goederenverkeer of tot de bedrijvigheid van een bepaalde onderneming.

Die gegevens kunnen worden gevraagd, verkregen of benut zowel voor de rechtstreekse toepassing van de wettelijke bepalingen, die onder de werking van het Verdrag vallen, en de controle op die toepassing, als voor het voorbereiden van nieuwe regelingen.

Ter verkrijging van de door een partnerland gevraagde gegevens, mogen ambtelijke onderzoeken worden ingesteld, binnen de grenzen, welke in het kader van de nationale wetgeving voor overeenkomstige gevallen geoorloofd zijn.

Artikel 5 van het ontwerp behandelt deze kwestie.

13. Het verstrekken van gegevens, vooral als zij betrekking hebben op particulieren, kan delicate problemen doen rijzen.

Daarom zijn speciale voorzorgen genomen :

- a) alleen de autoriteiten die in elk land door de bevoegde ministers zijn aangewezen, mogen gegevens aanvragen, ontvangen of verstrekken ; vanzelfsprekend moet elke minister de door hem gedane aanwijzingen ter kennis brengen van de belanghebbende autoriteiten in de partnerlanden ;
- b) de aangewezen autoriteiten mogen de verkregen gegevens slechts benutten binnen het kader van de wettelijke bepalingen waarop het Verdrag van toepassing is, zij mogen die gegevens slechts mededelen aan de personen voor wie het noodzakelijk is ze voor dit doel te gebruiken. Mededeling aan andere personen is slechts geoorloofd, indien de autoriteit, die de gegevens heeft verstrekt, daartoe uitdrukkelijk toestemming heeft gegeven, en voor zover de wetgeving van het land, dat de gegevens heeft ontvangen, er zich niet tegen verzet. Dit laatste moet zodanig worden uitgelegd dat, zelfs wanneer de nationale wetgeving in een van de partnerlanden een verplichting kent tot het verschaffen van gegevens (bv. aan fiscale of gerechtelijke autoriteiten), deze verplichting behoudens verkregen toestemming niet bestaat ten aanzien van uit een van de andere partnerlanden verkregen gegevens.

M.v.A. : *Wat het tweede deel van het derde lid van artikel 5 betreft merken de Regeringen op, dat aan de in het ontwerp opgenomen redactie de gedachte ten grondslag heeft gelegen het nationale beleid inzake de verstrekking van gegevens zo goed mogelijk tot zijn recht te doen komen. Bij de verstrekking van gegevens aan derden is op het nationale vlak vrijwel nooit sprake van een wettelijk gebod tot het verstrekken van gegevens — zoals bij voorbeeld aan fiscale of gerechtelijke autoriteiten —, doch gaat het meestal om de verstrekking van gegevens ter informatie zoals de inlichting van economische autoriteiten in derde landen over de uitputting van contingenten of het overleg met de organen van het bedrijfsleven over de contingenten.*

Het komt de Regeringen voor dat er geen enkele noodzaak is om aan de nationale praktijk van het onverplicht verschaffen van gegevens ter informatie aan derden een einde te maken nu deze gegevens niet meer uit één land stammen. Wel moeten de nodige voorwaarden worden geschapen waardoor het onmogelijk wordt, dat de autoriteiten in het ene land gebruik maken van de uit een van de andere landen verkregen gegevens op een wijze, die indruist tegen de praktijk terzake in deze andere landen. Hiervoor zijn de garanties, welke

in de redactie van het tweede deel van het derde lid van artikel 5 van het voorliggende ontwerp van verdrag zijn opgenomen, naar de mening van de Regeringen, voldoende.

HOOFDSTUK IV

Strafbare feiten

Artikel 6

14. Zoals werd betoogd in de toelichting bij Hoofdstuk II, zullen bij een gemeenschappelijk regiem, degenen die tot in-, uit- of doorvoer via de grenzen van het ene land bevoegd zijn, ook bevoegd zijn deze in-, uit- of doorvoer te bewerkstellingen via de grenzen van de andere landen. Bij de regeling van de geldigheid van de documenten is het systeem gekozen, dat in beginsel uitsluitend de wetgeving van het land, waar de in-, uit- of doorvoer plaatsvindt, van toepassing zal zijn.

Hiervan uitgaande lijkt het, op het eerste gezicht, mogelijk ook de strafbaarstelling uitsluitend te doen berusten op de wetgeving van dat land en de vervolging en berechting van strafbare feiten geheel aan de autoriteiten van dat land over te laten. Het toekennen van een zodanige uitsluitende competentie aan het land over welks grondgebied de in-, uit of doorvoer heeft plaatsgevonden, stuit echter op vele bezwaren.

15. Vooreerst stellen de wettelijke bepalingen en voorschriften op het stuk van de in-, uit- en doorvoer niet alleen eisen omtrent het doen en laten bij de grensoverschrijding, maar zij kunnen mede betrekking hebben op gedragingen in het binnenland. Voorgeschreven kan bv. worden, dat ingevoerde produkten niet voor de binnenlandse markt, waaronder bij een gemeenschappelijk regiem de Benelux-markt zal zijn te verstaan, mogen worden gebruikt.

16. Volgens de Belgische en Luxemburgse wetgeving is de importeur in een dergelijk geval strafbaar wegens het niet naleven van de voorwaarden, die bij het afgeven van de vergunning werden gesteld, dus wegens invoer zonder vergunning. Volgens deze wetgeving is niet afzonderlijk strafbaar gesteld het handelen in strijd met de voorschriften die aan de vergunning zijn verbonden.

17. Volgens de Nederlandse wetgeving wordt echter een dergelijke eis veelal niet gesteld in de vorm van een voorwaarde die aan de vergunning is verbonden, maar als een afzonderlijk voorschrift. Indien het niet wordt nageleefd, kan de importeur dan ook niet worden gestraft omdat hij heeft ingevoerd zonder vergunning, doch slechts

omdat hij het ingevoerde produkt voor de binnenlandse markt heeft gebruikt.

Indien het gebruiken nu plaatsvindt in een ander land dan waar het voorschrift is gegeven, is de importeur in dat land niet strafbaar, omdat hij niet in strijd met de wetgeving van het land heeft gehandeld. Volgens de wetgeving van het eigen land is hij slechts strafbaar voor zover daarin wordt bepaald dat in het buitenland begane feiten strafbaar zijn. De Nederlandse wetgeving is op dit stuk in elk geval niet toereikend, omdat deze — voor zover hier van belang — in het buitenland begane feiten slechts strafbaar stelt, indien ze zijn begaan door een Nederlander, indien het strafbare feit in Nederland een misdrijf oplevert en bovendien op het feit ook straf is gesteld door de buitenlandse wetgeving.

Het is in de eerste plaats niet zeker of een strafbaar feit als bovenbedoeld een misdrijf zou opleveren ; voorts is twijfelachtig of gezegd zou kunnen worden dat op het feit in de andere landen straf is gesteld.

Voor zover de voorschriften betrekking hebben op het gedrag in het binnenland zouden dus, met name voor de Nederlandse wetgeving, moeilijkheden ontstaan, indien de vervolging en berechting van strafbare feiten uitsluitend zou worden opgedragen aan het land waar de in-, uit- of doorvoer plaatsvindt.

18. Er zijn echter meer bezwaren tegen uitsluitende competentie van het land van in-, uit- of doorvoer. Als tweede bezwaar moet worden genoemd, dat in de meest ernstige gevallen, welke met vrijheidsstraf moeten worden gestraft, de straf niet kan worden tenuitvoergelegd indien de schuldige zich in een van de andere landen bevindt. Uitlevering zal dan immers niet mogelijk zijn.

19. In de derde plaats wordt er op gewezen dat er op het stuk van in-, uit- en doorvoer strafbare feiten zijn, welke te vergelijken zijn met de smokkel op het stuk van douanen en accijnzen. Bij deze feiten heeft meestal betrapping op heterdaad plaats. Zij hebben als regel een meer incidenteel karakter. Voor de constatering en de bewijsvoering is het meestal gewenst, dat zij in het land, waar de feiten werden gepleegd, worden berecht.

Anderzijds zijn er strafbare feiten welke worden voorbereid in een bedrijf en die dan ook vaak samengaan met knoeierijen in het bedrijf, in het bijzonder met vervalsing van de bedrijfsadministratie. Die gevallen zullen meestal slechts te achterhalen zijn na een uitvoerig onderzoek van de administratie van het bedrijf. Daarbij zal het gewenst zijn dat ook op connexe strafbare feiten, zoals valsheid,

kan worden gelet. Van deze gevallen kan worden gezegd, dat het rechtens irrelevant is over welke grens de verboden in-, uit- of doorvoer is totstandgebracht. Het gaat er in de eerste plaats om dat straffend wordt gereageerd op de onwettige wijze van bedrijfsvoering. Bij de bestraffing dient — in tegenstelling tot de in de eerste plaats genoemde gevallen — minder met de bij de overtreding betrokken goederen te worden gerekend dan wel met de gevaarlijke mentaliteit van de overtreder. De rechter van het land waar de overtreder woont, zal in deze gevallen dan ook bij voorkeur competent behoren te zijn. Dit is ook van belang voor de bewijsvoering, omdat in deze gevallen de feiten als regel in bedoeld land zullen zijn geconstateerd en getuigen en deskundigen daar zullen zijn gehoord.

20 Het is dus noodzakelijk bepaalde strafbare feiten, welke in een land zijn gepleegd, strafbaar te stellen in de partnerlanden. Daartoe zijn twee systemen denkbaar.

21. Als eerste dient hier vermeld te worden het systeem dat neergelegd is in artikel 12, § 1, van het Verdrag op het stuk van douanen en van accijnzen : de overtreding van een voorschrift, gepleegd in het ene land en aldaar strafbaar gesteld, wordt ook beschouwd als een op het grondgebied van de andere landen gepleegde overtreding van een overeenkomstig voorschrift van deze landen, voor zover die aldaar strafbaar is gesteld.

Volgens dat systeem moet de rechter eerst vaststellen, dat een overtreding van de voorschriften van het land van plegen heeft plaats gevonden, en vervolgens dat het feit ook een overtreding oplevert van een overeenkomstig voorschrift van het eigen land.

22. In België en in het Groothertogdom Luxemburg zijn de bepalingen op het stuk van douanen en van accijnzen van toepassing verklaard op de vervolging en berechting van de economische overtredingen betreffende de in-, uit- en doorvoer.

Met het oog hierop en mede teneinde te bereiken dat de bestraffing van de economische overtredingen en de bestraffing van de douanedelicten op dezelfde wijze worden geregeld, werd er van Belgische zijde de voorkeur aan gegeven om het in cijfer 21 bedoelde systeem ook te volgen in het onderhavige ontwerp-verdrag.

23. Van Belgische zijde heeft men zich afgevraagd of het systeem niet als volgt zou kunnen worden geïnterpreteerd : de rechter moet alleen vaststellen dat er overeenkomstige wetgevingen bestaan in de twee landen en dat er, in de wetgeving van zijn land, een voorschrift bestaat dat overeenstemt met het voorschrift dat in het andere land werd overtreden ; vervolgens past hij op de gepleegde feiten de regelen van de nationale wetgeving over deelneming, poging, opzet, enz., toe.

24. Van Nederlandse zijde is er echter op gewezen dat volgens de Nederlandse wetgeving de bedoelde feiten worden bestraft volgens de Wet op de economische delicten, die slechts op enkele punten afwijkt van het commune strafrecht. Dientengevolge zal dit systeem waarschijnlijk geïnterpreteerd worden volgens de regels van het commune strafrecht. Dit brengt met zich mede dat de rechter moet onderzoeken of in het andere land een strafbaar feit is gepleegd. Hij moet dan niet alleen bekend zijn met de wettelijke voorschriften van het andere land, die zijn overtreden, doch eveneens met de bepalingen van dat land over ouderschap, poging en medeplichtigheid en met de jurisprudentie op de wetgeving van dat land.

25. Met het oog op deze van Nederlandse zijde naar voren gebrachte bezwaren is in het ontwerp-verdrag een ander systeem gevolgd. Dit is neergelegd in artikel 6 van het ontwerp. Het artikel houdt in de eerste plaats in dat de nationale wetgeving van elk van de landen op het gebied van de in-, uit- en doorvoer ook van toepassing is indien het feit begaan is op het grondgebied van een van de andere landen (assimilatie van het grondgebied). In de tweede plaats bepaalt artikel 6 dat de nationale wetgeving niet slechts betrekking zal hebben op het verkeer van goederen over de grenzen van het eigen grondgebied, maar ook op het verkeer van goederen over de grenzen van elk der andere landen met derde landen (assimilatie van de grenzen).

Volgens de hierna te bespreken artikelen 7 en 9 blijft de toepassing van artikel 6 echter beperkt tot de volgende gevallen :

- a) een feit wordt slechts vervolgd en berecht in een ander land dan waarin het is begaan, indien de verdachte in dat land verblijf houdt, en het feit aldaar voor het eerst is geconstateerd, met dien verstande evenwel, dat de autoriteiten van het land waar het feit is begaan, kunnen verzoeken dat de vervolging in hun land plaatsvindt (artikel 7) ;
- b) een feit kan ook dan in een ander land worden berecht, indien de bevoegde autoriteiten van het land, waar het feit is begaan, aan het ander land vragen de vervolging en berechting over te nemen (artikel 9).

Binnen de evengoemde perken heeft artikel 6 mitsdien de betekenis, dat het land welks wetten op het gebied van de in-, uit- of doorvoer zijn overtreden op het grondgebied van een ander land of aan de grenzen van een ander land met een derde land, zonder nadere nationale regeling de eigen strafrechtelijke handhaving kan doorzetten.

In de derde zin van artikel 6, eerste lid, wordt nog buiten twijfel gesteld, dat onder de nationale wettelijke regeling op het stuk van

in-, uit- en doorvoer zijn begrepen de strafbepalingen. Dit ziet niet alleen op de strafbepalingen, die voorkomen in de eigenlijk gezegde wetten op het gebied van in-, uit en doorvoer, maar ook op de algemene bepalingen van het strafrecht en strafvordering, zoals die betreffende medeplichtigheid, daderschap, poging, rechterlijke bevoegdheid, enz. Het gevolg is dat bij het toepassen van het strafrecht en van de strafvordering op feiten die buiten het eigen land zijn begaan uitsluitend de nationale strafwetgeving van toepassing is.

26. In dit laatste systeem staat het onbetwistbaar vast dat de rechter van het land waar het feit wordt berecht, slechts met de nationale wet rekening behoeft te houden. De berechting kan verlopen alsof het feit in het eigen land was begaan.

HOOFDSTUK V

Vervolging en berechting

Artikel 7

27. Zoals hiervoren uiteengezet, zijn in principe de drie landen bevoegd om een in het Beneluxgebied begaan strafbaar feit te vervolgen. Het komt er dus op aan de competentie voor de vervolging duidelijk af te bakenen.

Het ontwerp neemt als hoofdregel aan, dat de strafbare feiten vervolgd zullen worden in het land, waar zij zijn begaan. Dit principe is opgenomen in artikel 7, eerste lid, van het ontwerp, dat mutatis mutandis gelijk is aan artikel 12, § 2, alinea 1, van het Verdrag op het stuk van douanen en van accijnzen.

28. Zoals hierboven, onder Hoofdstuk IV, reeds werd uiteengezet, is het evenwel gewenst bepaalde categoriën van strafbare feiten te doen berechten in het land waar de overtreder verblijft houdt.

Deze uitzondering op de algemene regel komt voor in artikel 7, tweede lid, van het ontwerp. Volgens dit artikel kan, indien een feit geconstateerd is in een ander land dan dat waar het is begaan, de vervolging worden begonnen waar het constateren heeft plaatsgevonden en aldaar worden voortgezet, tenzij de bevoegde autoriteiten van het land waar het feit is begaan binnen veertien dagen de zaak tot zich trekken. Deze bepaling heeft alleen betrekking op de verdachte, die verblijft houdt in het land, waar het feit is geconstateerd.

Spec. Comm. : Uit het feit dat de autoriteit die, op grond van het tweede lid van artikel 7, een zaak tot zich wil trekken, slechts over veertien dagen beschikt om dit te doen, heeft de Commissie de conclusie getrokken dat bedoelde autoriteit haar verzoek langs « directe » weg, m.a.w. van autoriteit tot autoriteit, kan overmaken.

M.v.A. De Regeringen onderschrijven de conclusie van de Speciale Commissie dat de in het tweede lid bedoelde autoriteit haar verzoek langs « directe » weg kan overmaken.

29. De voorgestelde regeling van de competentie heeft, indien zich het geval voordoet van artikel 7, tweede lid, bij samenloop van een overtreding van een voorschrift op het stuk van in-, uit- of doorvoer en van valsheid in geschrifte, het voordeel dat de dader slechts eenmaal wordt berecht. Daarentegen zal, bij samenloop van een zodanige overtreding met een overtreding van een voorschrift op het stuk van douanen en van accijnzen, bestraffing zowel in het land waar de verdachte verblijf houdt als in dat waar het tweede feit is begaan, kunnen volgen. Het Verdrag op het stuk van douanen en van accijnzen kent nl. niet een bepaling overeenkomende met artikel 7, tweede lid.

In de categorie van zaken, die op een vervalsing van de bedrijfsadministratie wijzen, kan het echter vaak van meer belang zijn dat een delict van valsheid tegelijk met een overtreding van de voorschriften op het gebied van de in- en uitvoer kan worden berecht dan een overtreding op het stuk van douanen en van accijnzen. Zo nodig, bestaat er echter nog een mogelijkheid om berechting op twee plaatsen te voorkomen, nl. bij toepassing van artikel 12, § 2, alinea 4, van het Verdrag op het stuk van douanen en van accijnzen.

Artikelen 8 t/m 11

30. De overige ontworpen bepalingen betreffende de afbakening van de competentie zijn grotendeels gelijk aan artikel 12, § 2, alinea's 2, 3 en 4, en § 3, van het Verdrag op het stuk van douanen en van accijnzen.

31. Slechts ontbreekt het voorschrift dat, indien op verzoek van de vervolgende autoriteiten van het land waar de overtreding heeft plaatsgevonden de vervolging in het andere land wordt overgenomen, geen sancties mogen worden toegepast, welke zwaarder zijn dan die, welke op het desbetreffende feit zijn gesteld door de wetgever van het land waar het strafbare feit is begaan. De reden van het weglaten van deze bepaling is, dat er in het onderhavige ontwerp-verdrag naar gestreefd is om de rechter, die een zaak berecht, niet onnodig

te dwingen om zich op de hoogte te stellen van de — dikwijls ingewikkelde — wetgeving van het andere land. Anderzijds heeft bedoelde bepaling niet zoveel praktisch nut, aangezien voor het vergelijken van de zwaarte van twee straffen slechts de maximumstraf als norm kan worden genomen en de rechter toch vaak een straf oplegt, welke beneden het maximum blijft.

Spec. Comm. : *De specifieke toepassings sfeer van het tweede lid van artikel 8 verdient enige toelichting.*

De regel die hier geformuleerd wordt, is geen herhaling van de hoofdregel inzake bevoegdheid, die vervat is in het eerste lid van artikel 7. Er wordt, integendeel, van de veronderstelling uitgegaan dat men niet weet in welk land de strafbare feiten begaan werden. Het land waar de feiten geconstateerd werden, is immers niet noodzakelijk het land waar ze gepleegd werden.

Aldus zal in principale orde de bevoegdheid worden bepaald door de plaats waar het strafbaar feit is begaan (art. 7, lid 1), dit onder voorbehoud van toepassing van art. 7, lid 2.

In bijkomende orde, zal de verblijfplaats van de verdachte de bevoegdheid bepalen (art. 8 lid 1).

Subsidiairlijk zullen de rechtsinstanties van het land waar het misdrijf werd geconstateerd, bevoegd zijn (art. 8, lid 2).

M.v.A. : *De Regeringen verenigen zich gaarne met de systematische onderscheidingen, die de Speciale Commissie heeft gemaakt over de orde van verhoudingen der bevoegdheden, zoals zij zijn geregeld in de artikelen 7 en 8.*

M.v.A. : *De Regeringen kunnen zich niet verenigen met de opmerking van de Speciale Commissie, dat artikel 11 zonder uitwerking zal blijven, zolang onder de drie landen geen wederzijdse mededeling van de uitgesproken veroordelingen zal ingericht zijn. Ter zake van een overtreding van een in het ontwerp van verdrag bedoeld voorschrift, kunnen zich de navolgende gevallen voordoen :*

- a. de veroordeelde is ingezetene van het land, waarin de veroordeling is gewezen ;*
- b. hij is ingezetene van een van de Benelux-landen, doch is veroordeeld in een van de andere landen ;*
- c. hij is niet ingezetene van een van de Benelux-landen.*

In geval a doen zich ten aanzien van het strafregister geen moeilijkheden voor : het opnemen van de veroordeling in het nationale strafregister wordt rechtstreeks beheerst door de voorschriften van het betrokken land.

In het geval b moet men nog de volgende sub-onderscheidingen aanbrengen :

1. Wordt de veroordeling door de rechter van het land, waarin hij geen ingezetene is, doorgegeven aan de strafrechter van het land van ingezetenschap ?

2. Kon de rechter, die de veroordeling uitsprak, beschikken over de gegevens van het strafregister van het land, waarin de veroordeelde ingezetene is ?

ad. 1. Er is overleg gaande over een Benelux-verdrag inzake uitlevering en onderlinge rechtshulp. Daarin wordt het verschaffen van inlichtingen over veroordelingen in Beneluxverband geregeld. (Het Verdrag van 27.6.1962 is in werking getreden op 11.12.1967).

ad 2. De op 1 februari 1959 in Nederland ingevoerde Wet op de justitiële documentatie en op de verklaringen omtrent het gedrag, geeft aan buitenlandse rechters de mogelijkheid inlichtingen uit de Nederlandse strafregisters te vragen.

In België werd het strafregister ingevoerd door een aanschrijving van het Ministerie van Justitie ; het berust bijgevolg niet op een wettelijke grondslag en geldt alleen als inlichtingsbron. Buitenlandse magistraten kunnen, op verzoek uittreksels uit het strafregister bekomen. Ook in Luxemburg kan zulks geschieden binnen het raam van de uitleveringsverdragen.

Wat tenslotte het hierboven bedoelde geval c betreft, worde opgemerkt, dat het verkrijgen van de nodige gegevens over niet-ingezetenen inderdaad op een moeilijkheid zal stuiten, doch deze zou ook niet zijn op te lossen door het inrichten van een Benelux-strafregister.

De Regeringen mogen aan de hand van het vorenstaande opmerken, dat artikel 11 niet noopt tot het in het leven roepen van een Benelux-strafregister. Door een ruime regeling van de wederzijdse rechtshulp kan voldoende verzekerd worden dat de rechters in de drie landen naar behoefte kunnen putten uit de nationale strafregisters.

Artikel 12

32. Artikel 12, eerste lid, neemt het beginsel over dat ten grondslag ligt aan artikel 3 van het Verdrag op het stuk van douanen en van accijnzen. Er is echter een precisering aangebracht om duidelijk te maken dat, in sommige gevallen, een in Nederland opgemaakt proces-verbaal in België slechts bijzondere bewijskracht kan hebben indien het door twee opsporingsambtenaren is opgemaakt.

Het is verder passend voorgekomen, vooral ten aanzien van artikel 7, tweede lid, en van artikel 9 van het ontwerp in het ene land ook waarde toe te kennen aan al de ambtshandelingen, van instructie en van vervolging, welke in het andere land werden verricht. Zo zullen die handelingen de verjaring van de publieke vordering in eerstgenoemd land kunnen stuiten, indien overeenkomstige handelingen aldaar een dergelijke uitwerking hebben.

M.v.A. : *Wordt in een land volledige bewijskracht slechts toegekend aan processen-verbaal, die door twee of meer ambtenaren of beampten zijn getekend, dan zou het aan de rechter van de verdachte tekort doen deze eis te laten vallen voor de processen-verbaal, die in een van de andere landen zijn opgemaakt. Deze gedachte ligt aan artikel 12, eerste lid, ten grondslag. De Regeringen menen daaraan te moeten vasthouden. Zij mogen opmerken, dat men de bovenbedoelde eis gesteld vindt in de douane-wetgeving van België en van Luxemburg welke van toepassing is bij de bestraffing van sommige economische delicten. Een in Nederland door één ambtenaar rechtsgeldig opgemaakt proces-verbaal mist echter niet elke betekenis, omdat de verklaring, die in een dergelijk stuk is opgenomen, door andere bewijsmiddelen kan worden aangevuld.*

De Regeringen kunnen niet met sommige leden akkoord gaan, dat de genoemde regels tot gevolg zullen hebben, dat veel feiten ongestraft zullen blijven. Indien het tevoren bekend is, dat een in Nederland op te maken proces-verbaal in een van de andere landen mogelijk dienst zal moeten doen, kunnen de Nederlandse ambtenaren met de eisen van het vreemde recht rekening houden. Een moeilijkheid komt slechts op in de gevallen, waarin niet te voorzien was dat de verdachte in een ander land zou worden vervolgd; dit zal het geval kunnen zijn, indien wordt afgeweken van de regel van artikel 7, tweede lid, en wordt geopteerd voor een vervolging in het land waar het feit is begaan of indien toepassing wordt gemaakt van artikel 9. In beide gevallen kan een vervolging echter worden doorgezet door haar alsnog te laten plaatsvinden in het land waarin de opgemaakte processen-verbaal wel volledige bewijskracht hebben. De Regeringen moeten intussen toegeven, dat het in bepaalde gevallen niet elegant kan zijn, dat de plaats van vervolging zou worden bepaald door de wettelijke bepalingen over de vorm van de processen-verbaal. Zij zijn dan ook bereid te onderzoeken of en in hoeverre eenmaking van het recht op dit stuk mogelijk is.

HOOFDSTUK VI

De wederzijdse bijstand ter zake van strafbare feiten

33. De ontworpen artikelen 13 t/m 21 wijken slechts op ondergeschikte punten af van de artikelen 4, 6 t/m 11, 13 en 14 van het Verdrag op het stuk van douanen en van accijnzen.

Artikel 13

34. In artikel 13 wordt de mogelijkheid voorzien dat de opsporingsambtenaren van het ene land samenwerken met de bevoegde opsporingsambtenaren van het andere land. Om elke twijfel uit te sluiten dat, in geval van samenwerking, de ambtenaren van het land waar de opsporing plaatsvindt, moeten instemmen met het optreden van de ambtenaren van het andere land en steeds de leiding van de verrichtingen behouden, is gepreciseerd dat de ambtenaren van dat land optreden « onder goedvinden van » de ambtenaren van het eerstgenoemde land.

35. Het verlenen van bijstand zal in de eerste plaats geschieden wanneer, op een strook van het grensgebied waar de ambtenaren van twee landen in elkaars nabijheid grenscontrole uitoefenen, een overtreding plaatsvindt en de ambtenaren van het ene land niet uit eigen kracht bij machte zijn om hun taak volledig uit te oefenen, bv. om zowel de goederen in beslag te nemen als de verdachten aan te houden. Zij kunnen dan bijstand vragen aan ambtenaren van het andere land, die in de nabijheid zijn.

36. Bijstand kan voorts nodig zijn indien zich in twee landen boeken en bescheiden bevinden, die voor het constateren van het feit moeten worden ingezien. Met name kan het gezamenlijk optreden van belang zijn, indien niet tevoren vaststaat in welk land de vervolging zal plaatsvinden.

Artikel 14

37. Artikel 14 ziet vooral op het geval, dat op de punten, waar de grenzen van twee landen samenlopen met die van een derde land, de verdachte van het ene naar het andere land vlucht. In dat geval moet de dader niet de kans hebben zich veilig te stellen door naar het andere land te vluchten. De ambtenaren van het land waar de achtervolging is begonnen, zijn in dat geval bevoegd op het grondgebied van dat andere land op te treden. Deze regeling is dezelfde als die van artikel 6 van het Verdrag op het stuk van douanen en van accijnzen.

Artikel 15

38. Evenals in artikel 7 van het Verdrag op het stuk van douanen en van accijnzen wordt in artikel 15 van het onderhavige ontwerp bepaald, dat de landen elkaar wederzijdse bijstand verlenen ter voorkoming en bestrijding van strafbare feiten.

39. Artikel 15 bepaalt bovendien dat, voor elk van de artikelen van Hoofdstuk VI, de bevoegde Ministers van elk land de voor het verlenen van bijstand bevoegde autoriteiten aanwijzen.

Het Verdrag op het stuk van douanen en van accijnzen kon simpelweg spreken van « administratie der douanen of der accijnzen », omdat de wetgeving van beide landen op dat gebied, wat de bevoegde autoriteiten betreft, grote overeenkomst vertonen.

Anders ligt het ten aanzien van de wetgeving betreffende de in-, uit- en doorvoer. In elk van de landen wordt de administratie gevoerd door een aantal diensten. Het is dus onmogelijk in het Verdrag zelf te definiëren welke autoriteiten op een bepaald gebied bevoegd zullen zijn. Daarom wordt voorgesteld de aanwijzing van die autoriteiten aan de Regering van elk van de landen over te laten ; het spreekt vanzelf, dat de Regeringen elkaar wederzijds op de hoogte zullen houden van de aanwijzingen, die zij doen.

M.v.A. : De Regeringen zijn met de Speciale Commissie van mening, dat het tweede lid niet bedoelt om aan de Ministers macht te geven nieuwe attributies te verlenen. Anderzijds is het ook niet de bedoeling van deze bepaling, dat — zoals de door de Commissie voorgestelde bepaling suggereert — het recht tot aanwijzing door de nationale wetgeving zou worden geregeld. De strekking is enkel, dat de Ministers uit degenen, die het nationale recht als bevoegd erkent, een of meer aanwijzen, tot wie de verzoeken of bescheiden uit het andere land wordt gericht. De lijst van aangewezen ambtenaren of autoriteiten zal worden gepubliceerd, waardoor de samenwerking wordt vergemakkelijkt.

Artikel 16

40. Artikel 16 is overgenomen van artikel 8 van het Verdrag op het stuk van douanen en van accijnzen en regelt het uitwisselen van gegevens ter voorkoming en bestrijding van strafbare feiten. Buiten die bepaling om, regelt artikel 5 van het ontwerp het uitwisselen van gegevens op administratief gebied.

Spec. Comm. : Dit artikel vormt, inzake bestrijding van strafbare feiten, de tegenhanger van de bepalingen van artikel 5 inzake louter administratieve samenwerking.

De Commissie meent dat men er derhalve goed zou aan doen, inzake de mededeling aan derden, dezelfde voorzorgen te nemen als in artikel 5, derde lid, werd gedaan. Zij stelt voor de tekst van artikel 16 als volgt aan te vullen : « Op de mededeling aan derden is de bepaling van artikel 5, derde lid, laatste zin, van toepassing. »

M.v.A. : De Regeringen zijn gaarne bereid het voorstel van de Speciale Commissie om de tekst van dit artikel aan te vullen, over te nemen.

Artikel 17

41. Als regel zal het initiatief tot het uitwisselen van gegevens uitgaan van de autoriteiten, die in een bepaald geval behoefte hebben aan het ontvangen van gegevens uit een ander land. Deze materie wordt geregeld in artikel 17, dat mutatis mutandis gelijk is aan artikel 9 van het Verdrag op het stuk van douanen en van accijnzen.

42. Artikel 17 bepaalt dat, op verzoek van de bevoegde autoriteit van het ene land onderzoeken worden ingesteld en personen worden gehoord door ambtenaren van het andere land. Voorts wordt de mogelijkheid geschapen dat goederen of vervoermiddelen, welke in het verzoekende land voor verbeurdverklaring vatbaar zijn in het aangezochte land in beslag worden genomen. In de derde plaats wordt de uitreiking of betekening van gerechtelijke stukken geregeld.

43. Om betwisting te vermijden, vooral bij inbeslagneming, wordt in het artikel vooropgesteld, dat de autoriteiten van het aangezochte land de in het eerste lid genoemde ambtshandelingen mogen doen verrichten. Artikel 9 van het Verdrag op het stuk van douanen en van accijnzen veronderstelt eveneens een dergelijke bevoegdheid, hoewel deze niet met zoveel woorden is genoemd.

Veelal zal de aangezochte autoriteit de gevraagde handelingen niet zelf verrichten. Daarom is in het tweede lid bepaald, dat deze handelingen zullen worden verricht door ambtenaren, die bevoegd zijn om op te treden in geval van een overeenkomstig strafbaar feit begaan op het grondgebied van het aangezochte land. Deze ambtenaren moeten daarbij de wettelijke bepalingen voor hun land in acht nemen die van toepassing zijn, indien het gaat om een zodanig strafbaar feit.

44. Het is niet bij voorbaat uitgesloten dat zodanige gewichtige belangen op het spel staan, dat het aangezochte land meent niet aan het verzoek te kunnen voldoen. In het bijzonder is dit het geval bij de inbeslagneming. Met het oog hierop is de mogelijkheid om aan het verzoek geen gevolg te geven uitdrukkelijk in het onderhavige Verdrag opgenomen.

Artikel 18

45. Voor het verkrijgen van de nodige inlichtingen kan het in bepaalde gevallen noodzakelijk zijn dat de ambtenaren, die deze behoeven, in eigen persoon bepaalde gegevens verzamelen in het andere land. Indien het gaat om strafbare feiten die in beide landen zijn gepleegd kan de regeling van de bijstand, bedoeld in artikel 13 van het ontwerp, uitkomst bieden. In het geval echter, dat het strafbare feit uitsluitend in het ene land heeft plaatsgevonden, doch daarvoor een onderzoek moet worden ingesteld in het andere land, is het van belang dat de bevoegde ambtenaren van het eerstgenoemde land persoonlijk inlichtingen en informaties kunnen nemen in het laatstgenoemde land. Evenals in artikel 10 van het Verdrag op het stuk van douanen en van accijnzen is de bevoegdheid hiertoe beperkt tot de inlichtingen, die men kan putten uit geschriften, registers en andere documenten, welke op de kantoren der administratie aanwezig zijn. Uitdrukkelijk is nog voorzien dat hiertoe instemming nodig is van de bevoegde autoriteiten van het land waar de kantoren zich bevinden. Dit is de strekking van artikel 18 van het ontwerp.

46. Tevens zij opgemerkt dat, volgens het ontwerp, de stukken kunnen worden ingezien door de ambtenaren of beambten (agents), terwijl het Verdrag op het stuk van douanen en van accijnzen die bevoegdheid alleen verleent aan de ambtenaren (fonctionnaires), d.w.z. aan personeel dat reeds een bepaalde rang bekleedt. Deze afwijking van laatstgenoemd Verdrag is hier noodzakelijk zowel van Nederlandse als van Belgische zijde, omdat bepaalde uitvoeringsdiensten geen personeel hebben, dat aan het begrip « fonctionnaires » beantwoordt.

Artikel 19

47. Artikel 19 is mutatis mutandis gelijk aan artikel 11 van het Verdrag op het stuk van douanen en van accijnzen. Het heeft geen toelichting, dat het voor de wederzijdse bijstand van belang kan zijn dat de ambtenaren van het ene land gerechtigd zullen zijn getuigenis af te leggen in een ander land. Teneinde moeilijkheden te vermijden ten aanzien van de geheimhoudingsplicht, welke de nationale wetgeving eventueel bevat, is, evenals in genoemd artikel 11,

bepaald, dat de ambtenaren en beambten naar behoren moeten zijn gemachtigd door de dienst waartoe zij behoren.

M.v.A. : De Regeringen merken op dat in de drie landen de algemene regel geldt, dat ambtenaren tegenover een vreemde rechter niet mogen getuigen over hetgeen zij in hun ambtelijke functie hebben ervaren. De doelstelling van artikel 19 is niet de ambtenaren van een land te verplichten om tegenover een rechter in de andere landen te getuigen, maar juist om een uitzondering op de algemene regel toe te staan in die gevallen, waarin de ambtenaren van het ene land worden geroepen om tegenover een rechter in de andere landen te getuigen.

Artikelen 20 en 21

48. De artikelen 20 en 21, handelende over de tenuitvoerlegging van gerechtelijke veroordelingen, zijn mutatis mutandis gelijk aan de artikelen 13 en 14 van het Verdrag op het stuk van douanen en van accijnzen.

M.v.A. : De Regeringen kunnen niet de verzekering geven, dat de uitdrukking « gerechtelijke veroordeling vatbaar voor tenuitvoerlegging » betekent : gerechtelijke veroordeling, die kracht van gewijsde heeft gekregen (artikel 20).

Volgens de Nederlandse wetgeving kan een veroordelend vonnis in bepaalde gevallen ten uitvoer worden gelegd, ook al is het nog niet in kracht van gewijsde gegaan. Terzake zij verwezen naar artikel 557 van het Nederlandse Wetboek van Strafvordering.

In België kan een verstekvonnis, waarvoor geen beroep op de gewone rechtsmiddelen meer bestaat, worden ten uitvoer gelegd, zelfs indien nog buitengewoon verzet mogelijk is bij toepassing van artikel 187, tweede lid, van het Wetboek van Strafvordering. Volgens sommige auteurs heeft een dergelijk vonnis kracht van gewijsde verkregen, met dien verstande dat aan die toestand een einde wordt gesteld wanneer binnen de daartoe bepaalde termijn buitengewoon verzet wordt aangetekend en ontvankelijk verklaard. Indien in het ontwerp-verdrag de uitdrukking « gerechtelijke veroordeling die kracht van gewijsde heeft verkregen » wordt gebruikt en niet wordt gepreciseerd dat daaronder wordt begrepen de veroordeling waarvoor nog buitengewoon verzet mogelijk is, zou twijfel kunnen rijzen nopens de juiste betekenis van die uitdrukking. Zulks is niet het geval voor de term « gerechtelijke veroordeling vatbaar voor tenuitvoerlegging », die dan ook de voorkeur verdient.

In Luxemburg doet zich vrijwel dezelfde situatie voor als in België.

Spec. Comm. : Artikel 21 regelt alleen de verrekening tussen de drie landen van de opbrengsten van de boeten en de verbeurdverklaringen.

Daar een vervolging echter ook kan eindigen op een transactie, ware het logisch ook de sommen betaald en de voorwerpen afgestaan of uitgeleverd ingevolge transactie, in de regeling van artikel 21 op te nemen.

N. B. : Overeenkomstig de wens van de Speciale Commissie hebben de Regeringen de tekst van artikel 21 aangevuld.

HOOFDSTUK VII

Algemene bepalingen

Artikelen 22, 23 en 24

49. De artikelen 22, 23 en 24 regelen de rechten en de bevoegdheden van de ambtenaren en beambten, die onder de werking van het Verdrag in een ander land een functie uitoefenen. Die bepalingen zijn mutatis mutandis gelijk aan de artikelen 16, 17 en 18 van het Verdrag op het stuk van douanen en van accijnzen.

HOOFDSTUK VIII

Mogelijkheid van schorsing in de toepassing

Artikel 25

50. Zoals uiteengezet in cijfer 5 van dit commentaar, neemt het ontwerp als uitgangspunt de toestand waarin de economische unie in zoverre verwezenlijkt is, dat restricties op het stuk van in-, uit- en doorvoer tussen de landen onderling niet meer bestaan.

Vanzelfsprekend zal het niet mogelijk zijn voor de uiteenlopende regelingen inzake de in-, uit- en doorvoer op eenzelfde datum een gemeenschappelijk regiem in te voeren, dat het gehele terrein van die regelingen bestrijkt en dat volledige toepassing van het Verdrag in al zijn aspecten wenselijk maakt.

Mede met het oog hierop moet het van groot belang worden geacht over de mogelijkheid te beschikken het Verdrag binnen een bepaalde omvang in werking te doen treden gedurende de periode vóór de volledige verwezenlijking van de economische unie.

Bovendien moet rekening gehouden worden met de beschermingsclausules van het Unie-verdrag welke tot gevolg kunnen hebben dat eenmaal genomen maatregelen buiten werking worden gesteld.

Dit buiten werking stellen kan verwezenlijkt worden door aan het Comité van Ministers bevoegdheid te verlenen tijdelijk de toepassing van het Verdrag te schorsen voor het geheel of een gedeelte ervan, voor het geheel of een gedeelte van de wettelijke bepalingen of voor bepaalde goederen.

M.v.A. : De Regeringen mogen opmerken, dat het voornaamste motief voor het opnemen van de bevoegdheid tot « schorsing-intrekking » in dit ontwerp is geweest, dat het tijdelijk buiten toepassing stellen van bepalingen van het onderhavige verdrag noodzakelijk kan zijn tengevolge van de toepassing der beschermingsbepalingen van het Unie-verdrag. Waar de door de Speciale Commissie genoemde artikelen 14 en 66 van het Unie-verdrag reeds in een adviesprocedure voorzien, zijn de Regeringen van oordeel, dat afzonderlijke adviezen over schorsingsmaatregelen, voortvloeiende uit de toepassing van die artikelen, slechts een ongewenste doublure zouden zijn.

Hand. nr 19, zitting 26.2.1960 ; de rapporteur :

Het verband tussen de artikelen 1 en 25 van het ontwerp-verdrag ligt voor de hand, maar het was de Speciale Commissie niet ontgaan dat hier verschillende interpretaties betreffende de aanwending van het schorsingsrecht, in artikel 25 voorzien, mogelijk zijn.

In de memorie van antwoord hebben de Regeringen zich akkoord verklaard met de tweede interpretatiemogelijkheid, in het verslag voorop gesteld en trouwens door uw Commissie bijgetreden, nu dat het Comité der Ministers, eerst op grond van artikel 1, de wettelijke bepalingen, die op bepaalde goederen betrekking hebben, in het toepassingsgebied van het Verdrag moet opnemen en dan, gelijktijdig, op grond van het artikel 25, bepaalde goederen tijdelijk van de toepassing ervan kan uitsluiten.

In hun antwoord hebben de Regeringen dan ook verwezen naar de analogie met de artikelen 14 en 66 van het Unie-verdrag; een procedure van dubbel advies lijkt de Regeringen dan ook overbodig in afwijzing met de suggestie hieromtrent in het verslag uwer Commissie gedaan. De Commissie kan dit standpunt bijtreden, maar dit veronderstelt dat de Regeringen van hun schorsingsrecht, op grond van artikel 25, uitsluitend zullen gebruik maken in het kader van de algemene schorsingen van het Unie-verdrag, bedoeld in de artikelen 14 en 66.

Wij geven dan ook aan de Regeringen in overweging in de tekst van artikel 25 uitdrukkelijk te verwijzen naar bovenbedoelde artikelen 14 en 66 van het Unie-verdrag.

N.B. : Aan het voorstel van de Raad gevolg gevend, hebben de Regeringen aan artikel 25 een derde en vierde lid toegevoegd.

HOOFDSTUK IX Slotbepalingen

Artikel 26

51. Krachtens artikel 26 blijft de toepassing van het Verdrag beperkt tot het grondgebied van de Benelux-landen in Europa.

Artikel 27

52. Artikel 27 regelt de bekrachtiging en de inwerkingtreding van het Verdrag.

53. Daar het Verdrag wordt gesloten ter uitvoering van het Unie-verdrag, moet de opzegging van dit laatste noodzakelijkerwijze de opzegging van het eerste tot gevolg hebben. Artikel 27, derde lid, bevat een bepaling in die zin.